

VEGETTA777

WILLYREX

WIGETTA

UN VIATGE MÀGIC

VEGETTA777
WILLYREX

WIGETTA

UN VIATGE MÀGIC

© Willyrex, 2015

© Vegetta777, 2015

Redacció i versió final del text: Víctor Manuel Martínez, 2015

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2017

© de les il·lustracions: Painé Vische Lucka, 2015

Disseny d'interior: María Jesús Gutiérrez

© Editorial Planeta, S.A., 2015

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2017

ISBN: 978-84-9708-285-3

Dipòsit legal: B. 22.713-2017

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

Impressió: CPI (Barcelona)

Queda rigorosament prohibida sense l'autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

CAPÍTOL 1

Pròleg pàg. 7

CAPÍTOL 2.0

Per on vols començar? pàg. 16

CAPÍTOL 2.1

Vegetta pàg. 18

CAPÍTOL 2.2

Willy pàg. 31

CAPÍTOL 3

Wigetta pàg. 46

CAPÍTOL 4

Duel (I) pàg. 57

CAPÍTOL 5

Duel (II) pàg. 70

CAPÍTOL 6

Mina pàg. 83

CAPÍTOL 7

Oasi pàg. 102

CAPÍTOL 8

Joc de miralls pàg. 112

CAPÍTOL 9

Casa de bruixes pàg. 123

CAPÍTOL 10

Nivell 24.791 pàg. 140

CAPÍTOL 11

El vaixell als núvols pàg. 155

CAPÍTOL 12

La batalla final pàg. 172

CAPÍTOL 13

Epíleg pàg. 189

CAPÍTOL 1

Pròleg

—Quines vistes, oi?

—Ja ho pots ben dir! Què hi deu haver, rere aquelles muntanyes?

Al sud de Poble s'alçava una serralada enorme, pràcticament l'únic obstacle que trobava la vista des de dalt de tot del far. En Willy i en Vegetta observaven l'horitzó des d'allà, explorant amb la mirada tot el que hi havia al voltant de la immensa ciutat que havien construït: el que havia de ser una casa s'havia anat convertint en una cosa molt més gran, un lloc on tothom tenia una feina i on tot funcionava, la major part del temps, amb la precisió d'un rellotge. Des del far es podia veure tot: els magatzems, la sala d'alquímia, els carrers i els ponts que connectaven totes les cases que havien anat apareixent a l'entorn del seu projecte de llogarret.

En Willy i en Vegetta sabien que no tot el mèrit era seu: ells havien plantat la llavor, però gràcies a tota la

gent que els havia seguit i que havia confiat en ells, Poble era el paratge pacífic i segur que havia arribat a ser. Eren un símbol: gràcies a ells havia arribat la pau, i de les seves aventures no només en parlaven els veïns, sinó també gent de molt lluny; d'indrets que es podien veure des del far, però també d'altres més enllà de la mar. Recolzats allà dalt, els amics van veure un parell de nens que jugaven distretament, imaginant que per un moment eren els herois de Poble: vestit amb una armadura porpra i blanca, i amb un vidre tintat en un ull, una reproducció casolana de la indumentària d'en Vegetta, un d'ells s'afanyava a socórrer l'altre, que estava encerclat per un grup de gossos que jugaven al voltant, engrescats pels moviments del pal que feia d'espasa en la fantasia dels petits. La jaqueta i la boina de color verd de l'imitador d'en Willy eren unes quantes talles més grans del compte; un pas en fals el va fer ensopegar amb l'amic, i el rescat va acabar amb tots dos per terra i el grup de gossos saltant al voltant i llepant-los la cara, com si els animessin a continuar jugant. En Vegetta i en Willy, des del far, van riure en observar l'escena: no hi havia tanta diferència entre l'alegria d'aquells nens que jugaven i el que ells havien sentit mentre construïen Poble.

Aquells nens que jugaven eren una bona prova que la pau era estable. En Vegetta i en Willy van recor-

dar la batalla contra el drac, que havia posat punt final als perills per als veïns i amics. Feia mesos que no s'esquitllaven monstres a la sala de màquines; els magatzems eren segurs i tots els portals cap a les masmorres i els llogarrets que havien descobert en els seus viatges, ara inactius, tan sols eren un record del llarg camí que havien recorregut fins a vèncer aquell drac, que havia resultat ser la font de tots els problemes de Poble; quan van tornar després de lluitar contra la bèstia, ja es notava a l'ambient que alguna cosa havia canviat, que els esperaven temps millors.

—Qui ens havia de dir que aconseguiríem arribar fins aquí?

—Oi que sí? Mira, sembla que comencen a preparar el banquet de demà.

Uns quants veïns agafaven la collita en què en Willy i en Vegetta havien abocat tants esforços. Més ara que no pas abans: la pau els havia donat l'oportunitat de dedicar més temps als conreus, i eren habituals els tiberis amb què tots els veïns de Poble celebraven els nous temps. La collita significava una cosa: l'endemà en Vegetta i en Willy sortirien a explorar els encontorns per replantar els aliments i així el cicle començaria de nou. Conrear, collir, tiberi; així havien anat les coses els darrers mesos.

—Demà, on podríem anar a buscar llavors?

—Estaria bé fer alguna cosa diferent, per canviar una mica.

Conrear, collir, tiberi.

De vegades, mentre marxaven als boscos propers per buscar aliments per a Poble, en Willy i en Vegetta s'estaven callats per explorar en silenci. Volia dir que pensaven, generalment, en el drac. En el combat ferotge, la màgia, el perill. Tenien un moment gravat a la memòria: dalt d'una gegantina columna que s'encimbellava al cau del drac, ja a punt de caure esgotat a causa de la intensa batalla, en Willy va llançar a en Vegetta una de les seves pistoles de bombolles; llavors, unint forces, van aconseguir abatre l'enemic, que es va desintegrar amb una fognada que va il·luminar la caverna. Una de les magnífiques particularitats de la màgia: una pistola de bombolles pot abatre fins i tot el drac més terrible, sempre que la màgia et respongui.

Conrear, collir, tiberi.

En tornar a Poble, tothom va celebrar la bona notícia: la mort d'aquell monstre augurava una època millor, una nova era en què la vida no estaria constantment interrompuda per les visites inesperades dels esbirros del drac.

Conrear, collir, tiberi.

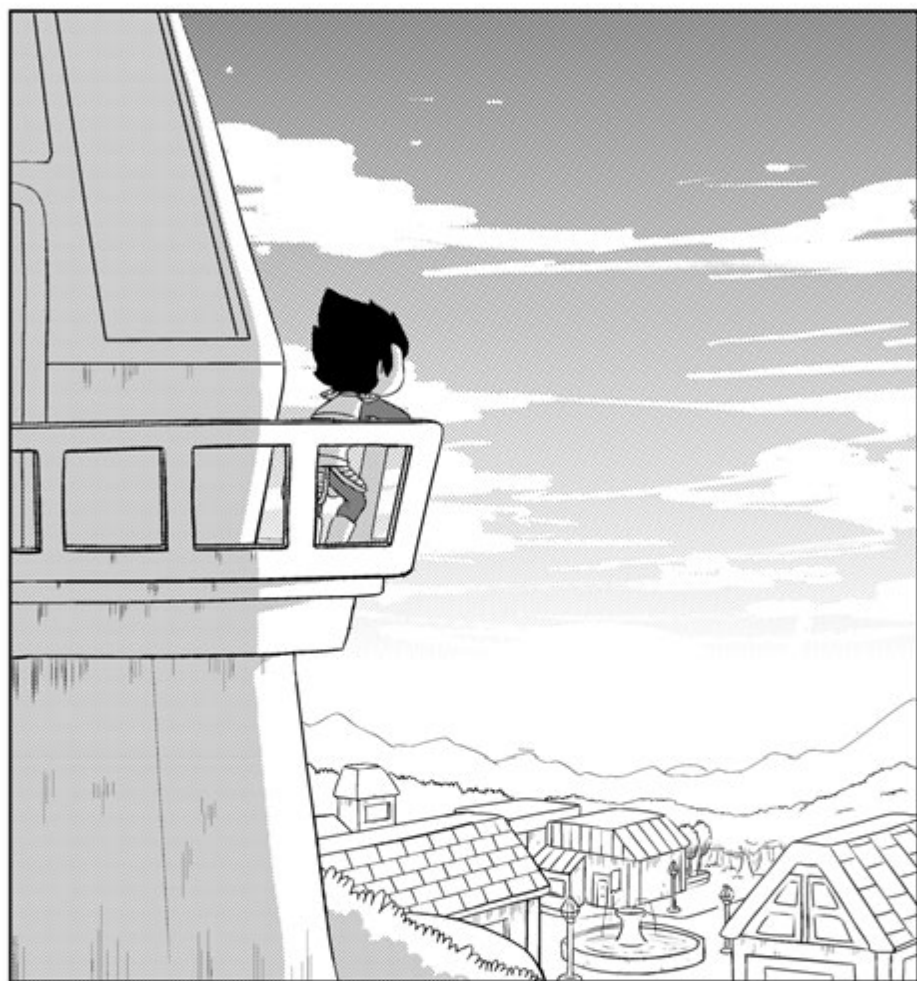

—Ja és hora que baixem —va dir en Willy.

—Sí, això sembla —va respondre en Vegetta—.
Pensem com ens ho farem demà, i al llit.

Quan van baixar del far, els dos nens disfressats continuaven jugant amb els gossos com si competissin per veure qui aguantava més sense cansar-se.

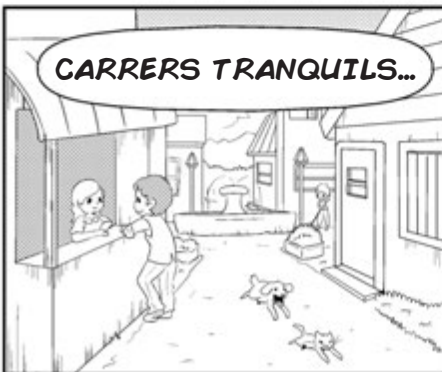
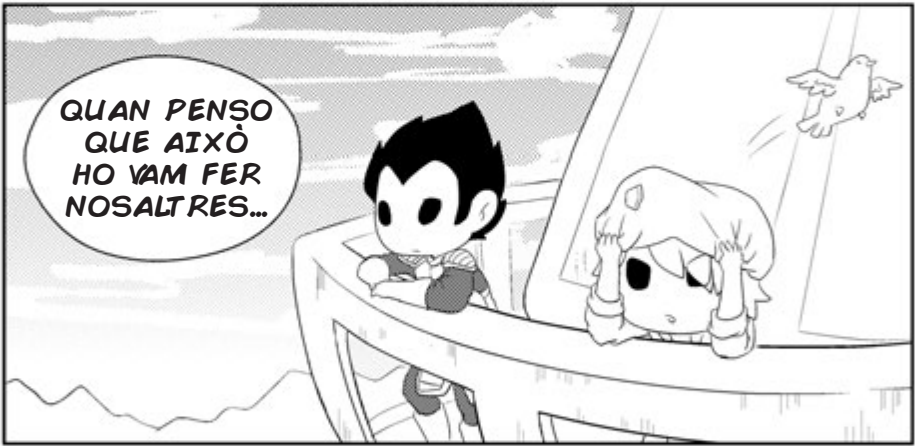
EI,
WILLY
JO ET
SALVARÉ!

AFANYAT!
QUE
M'ATACARÀ!

ARA YINC...!!

CAPÍTOL 2.0

Per on vols començar?

La gran aventura d'en Vegetta i en Willy està a punt de començar!

Com ja has vist, cada capítol de *Wigetta* té moltes sorpreses: còmics, il·lustracions que pots completar... I, ara, et toca a tu triar per on vols començar a llegir! Si et ve de gust emprendre aquest viatge des de la perspectiva d'en Vegetta, comença a llegir a la pàgina 18 i, quan acabis el capítol, salta al capítol 3. Si prefereixes que el teu viatge arrenqui amb en Willy, vés a la pàgina 31 i comença a llegir des d'allà.

Si no et pots decidir per cap dels dos..., no passes! Simplement, continua llegint a la pàgina següent. Tot això que guanyes!

TRI'AM A MI,
EN WILLY!
CAPÍTOL 2.2

MILLOR A MI,
EN YEGETTA!
CAPÍTOL 2.1

WIGETTA

17